

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

פְּרֻשַׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק ט'

קונטרס 519

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עת לעשות לה'

שלא

כָּלֵל הַכֵּל, שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בְּחִינַת כְּתָר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּחִינַת חֲכָמָה, וְרַבִּי אַבְיָא בְּחִינַת בִּינָה] **עַד הַשְּׁתָּא אֲתַתְּקֵנוּ קַיִימִין**. [שְׁתַּקּוּ הַחֲבֵרִים לַחֲזוֹת בְּנַעַם בִּיאַת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וְנִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים] **שְׁמַעֵי קְלָא**, [שְׁמַעוּ קוֹל שֶׁל פְּמִלְיָה שֶׁל מַעֲלָה שְׂיָרְדוּ לְשִׁמְעַת תּוֹרַתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן] **וְאַרְכּוּבְתָן דָּא לְדָא נְקִשׁוּן**. [וּבְרַכְיָהֶם רְעָדוּ וְנִקְשׁוּ זֶה לְזֶה מֵאִימַת הַשְּׂכִינָה] **מַאי קְלָא**. [מִפְּרִשׁ מַהוּ הַקּוֹל] **קְלָא דְכְּנוּפִיָּא עֲלָאָה דְמַתְכַּנְפִּי**. [זֶהוּ הַקּוֹל שֶׁל פְּמִלְיָה שֶׁל מַעֲלָה שֶׁנִּתְקַבְּצוּ לְשִׁמְעַת סוּדוֹת שְׂיִגְלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבָזָה רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן הַסִּפְּמָה וְעַת רְצוֹן לְגַלּוּי הַסוּדוֹת].

חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמְרוּ, [שְׂמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַמְרוּ לַחֲבֵרָא גַם אֲתָם תִּשְׂמְחוּ וְאַל תִּפְחָדוּ] (חֲבִקוּק ג) **ה' שְׁמַעֲתִי שְׁמַעְךָ יִרְאַתִּי**. (אֲמַר) **הֵתָם יְאוֹת הוּוּה לְמַהוּי דְחִיל**. [כִּי מָה שְׂאַמְרוּ חֲבִקוּק הַנְּבִיא יִרְאַתִּי מִשּׁוֹם שְׂאַזָּא רָאָה מִרְאוֹת נְבוּאָה בְּבְחִינַת גְּבוּרוֹת, וְלָכֵן רָאוּי לְהִיֹּת יִרְאַ] **אַנְן בְּחִבְיּוֹתָא תִּלְיָיא מִלְתָּא**, [אַבָּל אֲנַחְנוּ בְּאַהֲבָה תְּלוּיִים כִּי נִשְׁמוֹתֵינוּ הֵן מִהַחֲסָדִים שֶׁהֵם בְּחִינַת אַהֲבָה] **דְּכְתִיב**, (דְּבָרִים ו) **וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ**, [וְאַנְחָנוּ אוֹהֲבִים אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ] **וְכְתִיב** (דְּבָרִים ז) **מֵאַהֲבַת ה' אֶתְכֶם, וְכְתִיב** (מִלְאֲכֵי א) **אַהֲבַתִּי אֶתְכֶם וְגו'**. [וְגַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתֵנוּ, וְלָכֵן אֵין לָנוּ לִירָא מַעֲנֵשׁ].

עַד כָּאֵן אוֹמְרִים בְּתַקּוֹן לֵיל שְׁבוּעוֹת – כְּנִדְפֵס בְּתַקּוֹן לֵיל שְׁבוּעוֹת הוֹצֵאת סְלָאוּיטָא שְׁנַת תַּקְצ"ו.

(ג) **גַּלּוּי הַסוּדוֹת עַל יְדֵי הַרְשָׁב"י – כְּמַעֲמַד הַר סִינַי**

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְשִׁמְיָא לֹא אִימָא דִּיצִיתוֹן (ס"א דִּיצִיתוֹן), **לְאַרְעָא לֹא אִימָא דְתִשְׁמַע**, דְּהָא אֲנֵן קִיּוּמֵי עֲלָמִין. [אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲנִי לֹא אוֹמֵר לְשִׁמְיָם שְׂיִאֲזִינוּ וְגַם לֹא לְאַרְץ שֶׁתִּשְׁמַע כְּמוֹ שְׂאַמְרוּ מִשָּׁה רַבִּינוּ, כִּי מִשָּׁה רַבִּינוּ הַזֶּהִיר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יַחֲטְאוּ וְעַל זֶה הֵעִיד בָּהֶם שְׁמַיִם וְאַרְץ, אַבָּל אֲנַחְנוּ עוֹסְקִים בְּתוֹרַת הַסוּד שֶׁהִיא קִיּוּם הָעוֹלָם] **תְּנָא רְזִין דְּרְזִין, כִּד פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרְזִי דְּרְזִין, אֲזַדְעָזַע אֲתָרָא**, [לְמַדְנוּ בְּבְרִיתָא שְׁבִסְפָר רְזָא דְּרְזִין, וְכַאֲשֶׁר פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן לְפָרֵשׁ אֶת הַסוּדוֹת נִזְדַּעְזַע הַמְּקוֹם שְׂיִשְׁבּוּ שָׁם כְּדַמְיוֹן הַר סִינַי שְׂנַאֲמַר בּוֹ וַיַּחֲרַד כָּל הָהָר מֵאֲדָ] **וְחֲבֵרִין אֲתַחֲלַחוּ**.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

[והחברים התחלחו ונרעדו כדמיון ישראל במתן תורה שנאמר בהם ויחרד כל העם אשר במחנה].

ד) על ידי לימוד הזהר הקדוש ננצח את הערב רב, פלב, נחש, אדום וישמעאל

זהר פרשת נשא דף קכ"ד ע"א:

אמר רעיא מהימנא: אליהו, קום אפתח עמי בפקודין, דאנת הוא עוזר לי, בכל סטרא. דהא עלך אתמר בקדמיתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. ובן אהרן ודאי איהו אח דילי, (משלי יז) אח לצרה יולד.

[באור: משה רבינו אמר לאליהו הנביא קום פתח עמי ותסיעני לבאר טעמי המצוות כי אתה עוזר לי בכל צד, ואתה נקרא אח שלי.]

... כגוונא דא בישראל, כד אינון מחללין אורייתא, קודשא בריך הוא ייעול לון בגלותא דבני עשו ובני ישמעאל, תחות שעבודא דלהון, דדרגיהו כל"ב ונח"ש, ואתדנו תמן, ובהון יתבררו ויתלבנו ויצרפו כצורף הכסף וכבחון הזהב, הדא הוא דכתיב, (זכריה יג) וצרפתים כצורף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב, עד דיתקיים בהו, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו.

[באור: כעין זה בישראל כשהם מחללים את התורה אז בעוון חלול התורה, הקדוש ברוך הוא יכניס אותם בגלות ובשעבוד של בני עשו וישמעאל, שמדרגתם פלב ונחש, עשו פלב, וישמעאל נחש, ושם יתלבנו ויצטרפו ישראל עד הגאולה.]

ואילנא דטוב ורע, בגיניה אתמר, (שמות טו) ויורהו ה' עץ וישלך אל המים וימתקו המים וגו'. בגין דהווי ישראל עם ערב רב, פלהו הווי אילנא דטוב ורע, ועל דא, חציו מתוק מסטרא דימינא. וחציו מר, מסטרא דשמאלא. ובזמנא דערב רב הווי מחטיאין לון לישראל, הוי כאילו הווי כלהו מסטרא דרע. ומיא אתהדרא כלהו מרירין, כההוא עץ

ועשה אותם מרכבה קדושה
עליונה לכבודו, והוציא אותם
מתוך נהר עליון נכבד קדוש,
מאור כל המאורות, כדי שיתעטר
בהם. זהו שכתוב, כה אמר ה'
בעבר הנהר ישבו אבותיכם
מעולם. הנהר - אותו הנהר
שמכר ונודע.

מעולם - מה הוא רוצה כאן?
אלא להראות חכמה. מעבר הנהר
מעולם, אלא אותו נהר נקרא
עולם, ועל פניו בעבר הנהר ישבו
אבותיכם מעולם, להראות הטוב
והאמת שעשה הקדוש ברוך הוא
עם ישראל. ואקח את אביכם את
אברהם מעבר הנהר. מה זה
אומר? אלא אברהם לא נדבק
באותו נהר כמו יצחק שנדבק בו
בצדו להתחזק.

בא ראה, הנהר הזה, אף על גב
שאינו דין, יוצאים דינים מצדו
ומתחזקים בו. וכשיצחק מתחזק
(בדין) בכניו, אזי העליונים
והתחתונים מתפנסים לדין, וכסא
הדין מתפנס, והמלך הקדוש
יושב על כסא דין ודן את העולם.
אז, תקעו בחדש שופר בכסה
ליום חגנו. אשריהם ישראל
שיודעים לסלק כסא הדין ולתקן
כסא של רחמים, ובמה? בשופר.
רבי אבא היה יושב לפני רבי
שמעון. אמר לו, הרי פעמים
רבות שאלתי על השופר הזה מה
זה אומר, ועד כאן לא התישבתי
בו. אמר לו, הרי ודאי זהו ברור
הדבר, שישאל צריכים ביום
הדין (תהו) שופר ולא קרן, משום
שקרן הרי נודע באיזה מקום
היא, ולהדבק בדין איננו רוצים.
אבל הרי שנינו, בדברים
ובמעשים צריכים להראות
ולהעיר דברים נסתרים.

בא ראה, כשאותו שופר עליון,
שבו האור של הכל, מסתלק ולא

קדישא עלאה ליקריה, ואפיק לון מגו נהרא
עלאה יקירא קדישא, בוצינא דכל בוצינין,
בגין דיתעטר בהו. הדין הוא דכתיב, כה אמר
י' בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. הנהר:
ההוא נהר דאשתמודע, ואתיידע.

מעולם, מאי קא בעי הכא. אלא לאחזאה
חכמתא. מעבר הנהר מעולם, אלא

ההוא נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר הנהר
ישבו אבותיכם מעולם, לאחזאה טיבו וקשוט
דעבד קדשא בריה ד' ישראל. ואקח את
אביכם את אברהם מעבר הנהר מאי קא מיירי.
אלא אברהם לא אתדבק ביה בההוא נהר,
כמו יצחק דאתדבק ביה בסטריה לאתתקפא.

הא חזי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו
דינא, דינין נפקי מסטריה, ואתתקפו
ביה. וכד יצחק אתתקף (בדין) בכניו, כדין
עלאין ותתאין מתכנפי לדינא, וכורסייא
דדינא אתתקו, ומלפא קדישא יתיב על
כורסייא דדינא, ודאין עלמא, כדין, תקעו
בחדש שופר בכסה ליום חגנו. זכאין אינון
ישראל, דינדעין לסלקא כורסייא דדינא,
ולתקנא כורסייא דרחמי. ובמה. בשופר.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר
ליה, הא זמנין סגיאיין שאילנא על האי
שופר, מאי קא מיירי, ועד כאן לא אתיישבנא
ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא בריא דמלה,
דישראל בעיין ביומא דדינא (ג"א דא), שופר,
ולא קרן. בגין דקרן הא אתיידע באן אתר
איהו, ולא אתדבקא דינא לא בעינא. אבל הא
תגינן, במלין ובעובדא, בעינן לאחזאה
ולאתערא מלין סתימין.

הא חזי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא
ביה, אסתלק ולא נהיר לבנין, כדין דינא

מאיר לבנים, אִזי מתעורר הדין, והפסאות מתקנים לבית הדין, וזה השופר, נקרא אִילו של יצחק, תקפו של יצחק, תשבחת האבות, כשמתעלה אותו שופר גדול שאין מיניק את הבנים, אִזי יצחק מתחזק, ומתפקן לדון את העולם.

ובשמתעורר השופר הזה וכשבני אדם שבים מחטאיהם, צריכים להשפיע קול שופר ממטה, ואותו קול עולה למעלה, אִזי מתעורר שופר אחר עליון, ומעורר רחמים ומסתלק הדין. וצריכים להראות מעשה בשופר, לעורר שופר אחר, ולהוציא בשופר הזה למטה אותם קולות להראות שכל אותם קולות שלמעלה, שפלים כלולים באותו שופר עליון, יתעוררו לצאת.

ובקולות הללו שלמטה נותנים ישראל כח (לרחמים מלמטה, ומתעורר השופר הגדול) למעלה, ועל פן צריכים לזמן שופר ביום הזה ולעורר קולות, לכונן בו כדי לעורר שופר אחר, שבו כלולים הקולות למעלה (ולסדר קולות בשופר).

כדרך ראשונה - יוצא קול ומתעטר למעלה, עולה רקיעים, ונבקע בין הרים רמים, ומגיע לאברהם ושורה בראשו ומתעטר, והוא מתעורר ומתקין את הפסא. ובספר האגדה שנינו, בשעה שאותו קול ראשון עולה, מתעורר ומתעטר אברהם, ומתקין את הפסא, ופוקד עליו אבא ואמא) אבא.

בינתיים עולה השני, המקיף (לחבר) לשבר את הדינים הקשים. וזה הסדר השני, אותו הקול שובר בכחו. ואז עולה, וכל הדינים שמתעוררים (שנקרים) לפניו נשברים, עד שעולה למקומו של יצחק. פניו שמתעורר יצחק ורואה את אברהם, מתקן את הפסא לעמד לפניו. אז נכנע, שובר

אתער, וברסון אתתקנו לבי דינא, ודא שופר, אילו דיצחק אקרי, תוקפיה (דף ט"ז ע"ב) דיצחק, תושבתתיה דאבהן, בד אסתלק ההוא שופר גדול, דלא נקא לבנין, בדין יצחק אתתקף, ואתתקן לדינא בעלמא.

וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תיבין מחטאיהון, בעיין לנגדא קול שופר מתתא, וההוא קלא סליק לעילא, בדין אתער שופרא אחרא עלאה, ואתער רחמי, ואסתלק דינא. ובעינן לאחזאה עובדא בשופר, לאתערא שופרא אחרא, ולאפקא בהאי שופר לתתא, אינון קלי, לאחזאה דכל אינון קלין דלעילא, דכלילן פלהו בההוא שופר עלאה, יתערוין לנפקא.

ובהני קלין דלתתא, יהבין ישראל חילא (לרחמי מתתא ואתער שופר גדול) לעילא, ועל דא בעינן לזמנא שופר ביומא דא, ולסדרא קלין, לכיונא ביה בגין לאתערא שופר אחרא, דביה כלילן קלי לעילא. (ולסדרא קלין בשופר).

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לגביה דאברהם, ושריא ברישיה, ואתעטר, ואתער הוא, ואתקין לכורסייא. ובספרא דאגדתא תנינן, בשעתא דההוא קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסייא, פקדין עליה (ס"א אבא ואמא) אבא.

ארהבי, סלקא תננינא, תקיפא (לחברא) לתברא תוקפי רגיוין. ודא סדרא תננינא, ההוא קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינין דאתערוין (ס"א דאתערעו) קמיה אתברוי, עד דסליק לאתריה דיצחק. פניו דיצחק אתער, ורחמי לאברהם מתקן לכורסייא לקיימא יצחק. פניו שמתעורר יצחק ורואה את אברהם, מתקן את הפסא לעמד לפניו. אז נכנע, שובר

את התקף הקשה. וכנה צריך מי שתוקע לכוון הלב והרצון, כדי לשבר הפח והתקף של הדין הקשה. זהו שכתוב (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ובוקע כל אותם רקיעים, ומתעוררים רחמים, ומגיע אותו קול לראשו של יעקב, ויעקב מתעורר ורואה את אברהם מתמקן בצד האחר. אזי אותים שניהם ביצחק, זה מצד זה וזה מצד זה, ולא יכולים התקף שלו לצאת החוצה, וישלש הסדרות הללו הן סדרה אחת.

סדרה אחרת - קול יוצא ועולה, ונוטל את אברהם ממקומו, ומשפיע אותו למטה, למקום שהגבורות של יצחק שורים שם, ומקנימים את אברהם בתוכם.

סדרה שניה - יוצא קול שבור, לא חזק כמו הראשון. לא שחלש אותו קול שפקע, אלא שאותו קול אינו אצל יצחק כבראשונה, ששם שורה התקף הפקוף, אלא רק לאותם בית דין של מעלה שהם יותר רפים, וכלם רואים את אברהם אצלם, ונכנעים לפניו. בינתיים סדרה שלישית - יוצא קול ועולה, ומתעטר בראשו של יעקב, ומשפיע אותו לאותו מקום שאותן הגבורות שורות, ועומד כנגדו, אברהם מצד זה ויעקב מצד זה, והם באמצע, ואז כלם נכנעים ונמציאים (ושוכבים) במקומם. ואלו כלם סדר אחר שני.

סדרה אחרונה - שצריך להעלותם למקומם ולישב (ולישר) ביניהם את יצחק במקום, משום שאת זה צריך לישר במקומו,

קמיה, פדין אתפפיא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי, בעי מאן דתקע, לכוונא לבא ורעותא, בגין לתברא חילא ותוקפא דדינא קשיא, הדא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורחמי מתערן, ומטי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, ורחמי לאברהם מתמקן בגיסא אתרא, פדין אחידן תרווייהו ביה ביצחק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא כלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, פלהו סדרא חד.

סדרא אחרא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצחק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דחליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצחק פקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לגבי אינון בי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו חמאן לאברהם לגבייהו, ואתפפיין קמיה.

ארהבי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לכהוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבליהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. פדין אתפפיין פלהו, ומשתכחין (ס"א ומשתכבי) באתרייהו. והני כלהו סדרא אחרא תניינא, סדרא בתראה, דבעינא לסלקא לון לאתרייהו,

וליישבא (ס"א ולישרא) ביניהו ליצחק פמלקדמין. בגין דהאי בעי

לְיִשְׂרָאֵל לִיה בְּאַתְרֶיהָ, וְלֹא יִפּוּק בְּתוֹקִפוּי לְבָר, כְּדִין דִּינִין כְּלֵהוּ אֲתַפְּפִיין, וְרַחֲמִין אֲתַעְרוּ. עַל דָּא בְּעֵי לְכוּנָא לְבָא וְרַעוּתָא בְּהַנִּי קְלִי, וְלִמְהַדְר בְּתִיבְתָא קָמִי מְאֲרִיהוּן. כְּדִין פַּד יִשְׂרָאֵל מִתְקַנֵּי וּמִסְדְּרֵי קָלִין בְּרַעוּתָא דְלְבָא כְּדָקָא יָאוּת, בְּשׁוּפְרָא דָא, אֲהַדְר הֵהוּא שׁוּפְר עֲלָאָה, וְכַד אֲהַדְר, מְעַטְרָא לִיה לְעַקְב, וְאֲתַתְקַן כְּלָא. וְכוּרְסִיָא אֲתָרָא רְמִיו, וְכְדִין חִידוּ אֲשִׁתְכַח בְּכָלָא, וְקוּדְשָא בְרִיךְ הוּא מְרַחֵם עַל עַלְמָא. זְכָאָה חוּלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, דִּינְדַעִין לְנֻגְדָא וְלֹאֲמַשְׁכָּא (דף ק ע"ב) לְמְאֲרִיהוּן, מְדִינָא לְרַחֲמִי, וְלִתְקֻנָּא כְלֵהוּ עַלְמִין עַל דִּיִּיהוּ.

ולא יצא בגבורותיו החוצה, אז כל הדינים נכנעים, ומתעוררים רחמים.

ע"פ בן צריף לכוון את הלב והרצון בקולות הללו, ולחזור בתשובה לפני רבונו. אזי כשישראל מתקנים ומסדרים קולות הרצון הלב כראוי בשופר הזה, חוזר אותו שופר עליון. וכשחוזר, מעטר את יעקב, והכל נתקן. וכסא אחר עולה, ואז נמצאת שמחה בכל, והקדוש ברוך הוא מרחם על העולם. אשרי חלקם של ישראל שיודעים להנהיג ולמשך את רבונו מדין לרחמים, ולתקן את כל העולמות על ידיהם.

בא ראה, כנגד זה נפתחים שלשה ספרים ביום זה, וכמו שרחמים מתעוררים והדינים הקשים נכנעים ונכנסים למקומם - כך הוא למטה כמו שלמעלה, הדינים הקשים נכנעים ומעבירים מן העולם. ומי הם? אלו אותם רשעים גמורים, שהם דינים קשים שנוכעו והעברו מן העולם. ועל כן נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי זהו ברור הדבר. ברוך הרחמן ששאלתי והרחמתי את הדברים הללו.

אמר רבי יהודה, כתוב זכרון תרועה, עושים זכרון, לכוון את הלב והרצון. ישראל עושים זכרון למטה, במה? במעשה, כדי שיתעורר דבר באותו גון שלמעלה.

אמר רבי אלעזר, כתוב (תהלים פא) בפקסה ליום חגנו, שמתפקסה בו הלבנה. ואיך מתפקסה? אלא כשעומד עגן והשמש אינו מאיר, אזי הלבנה מתפקסה ולא מאירה. ועל כן מלפני עגן השמש אינה מאירה, כל שכן הלבנה שמתפקסה ואינה מאירה. ועל כן בפקסה ליום חגנו, בה"א, שמתפקסה

הא חזי, לקבל דא, תלתא ספרין פתיחין ביומא דא, וכמה דרחמין מתעריין, ודינין קשין אתפפין ועאלין לדוכתיהו. פה הוא לתתא כגוונא דלעילא, דינין קשין אתפפין ואתעברו מעלמא. ומאן אינון. אלין אינון רשעים גמורים, דאינון דינין קשין דאתפפין ואתעברו מעלמא. ועל דא נכתבים ונחתמים וכו'. אמר רבי אבא, ודאי דא הוא ברירא דמלה, ברוך רחמנא דשאלנא ורווחנא בהני מילי.

אמר רבי יהודה, פתיב זכרון תרועה, זכרון עבדינן, לכוונא לבא ורעוּתָא, ישראל עבדין זכרון לתתא, במה. בעובדא, בגין דיתער מלה כההוא גוונא לעילא.

אמר רבי אלעזר, פתיב (תהלים פא) בפקסה ליום חגנו דאתפסיא ביה סיהרא. והיך אתפסיא. אלא, פד קיימא עיבא, ושמשא לא נהיר, כדין סיהרא אתפסיא, ולא נהיר. ועל דא, מקמי עיבא שמשא לא נהיר, כל שכן מאירה, כל שכן הלבנה שמתפקסה ואינה מאירה.

סִיּהָרָא דְאַתְפְּסִיא וְלֹא נְהִירָא. וְעַל דָּא בְּפִסְהּ לְיוֹם חֲגָנֹו, בְּה"א, דְאַתְפְּסִיא סִיּהָרָא. וּבִמְהָ נְהִיר. כְּלָא בְּתִיּוּבְתָא, וּבְקָל שׁוּפְרָא, דְכְּתִיב, (תהלים פט) אֲשֵׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה כְּדִין יְי' בְּאוֹר פְּנֵיךָ יְהִלְכוּן.

רעיא מהימנא

בְּחֻדְשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לְחֻדְשׁ וּגו'. (ויקרא כ"ג) פקודא (מ"ב) דָּא, לְתַקְוַע שׁוּפְרָא בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה, דְּהוּא יוֹמָא דְדִינָא לְעֻלְמָא, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא. וְהָא אוּקְמוּהָ דְכְּתִיב, תַּקְוּ בְּחֻדְשׁ שׁוּפְרָא בְּפִסְהּ לְיוֹם חֲגָנֹו. וְהָא אֲתַמַּר. דְּהָאֵי אִיְהוּ יוֹמָא דְּסִיּהָרָא אֲתַפְּסִי בֵּיהּ, וְקֵאִים עֻלְמָא בְּדִינָא. בְּגִין, דְּהָהוּא מְקַטְרְגָא, חֲפִי וְכִסִּי וְאִנְעַל פִּתְחָא עַל מַלְפָּא, אֲתַר דְּדִינָא שְׂרִיא, לְמַתְבַּע דִּינָא עַל עֻלְמָא.

וְא' תִּימָא, אִיךְ אֲתִיּהִיב לִיהּ רְשׁוּ לְהָהוּא מְקַטְרְגָא לְחַפְסָאָה וּלְמַתְבַּע דִּינָא. אֶלָּא וְדָאֵי בִּינְדָא דְּהָאֵי מְקַטְרְגָא, שׁוּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְבַּע דִּינָא עַל כָּל עֻלְמָא, וְשׁוּי לִיהּ יוֹמָא יְדִיעָא, לְמַתְבַּע קַמִּיָּה כָּל דִּינִין דְּעֻלְמָא, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לִיהּ וְשׁוּי לִיהּ קַמִּיָּה, לְמַהוּי דְּחִילוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלֵקָא, וְשְׂרִיא עַל כְּלָא. וְרָזָא דָּא, (קהלת ג) וְהֶאֱלֹהִים עֲשָׂה שְׂפִירָאוּ מַלְפְּנִיו. מָאֵי עֲשָׂה. עֲשָׂה לְהָאֵי מְקַטְרְגָא, וְאַתְקִין לִיהּ קַמִּיָּה, לְמַהוּי סִיּוּפָא שְׁנָנָא עַל כָּל עֻלְמָא. וְכָל דָּא (דף צ"ט ע"א) בְּגִין דִּינְדְּחִלוּן מְקַמִּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלָא. וְדָא אִיְהוּ סְנֻטִירָא, דְּתַבַּע חוּבֵי בְּנֵי נֶשָׂא, וְתַבַּע דִּינָא, וְתַפְּסִי בְּנֵי נֶשָׂא וְקַטִּיל לֹון וְאַלְקֵי לֹון, כְּלָא כְּמָה דְּנַפְיק מִן דִּינָא.

בְּגוּוּנָא דְּהָהוּא מְמוּנָה בֵּית דִּין דְּלְתַתָּא, דְּאַתִּיּהִיב לִיהּ רְשׁוּ לְאַדְכְּרָא קַמִּי בִּי דִּינָא, פְּלוּנֵי עֲבַד כְּף, וּפְלוּנֵי עֲבַר עַל כְּף, וּלְמַתְבַּע עֲלִיּהוּ דִּינָא. וְתַנְן, רְשׁוּ אֲתִיּהִיב לְהָהוּא מְמוּנָה בֵּית דִּין, לְאַנְעֻלָּא עַל בִּי דִּינָא פִּתְחָא, עַד דִּיגְזָרוּן דִּינָא עַל כָּל מַה דְּאִיְהוּ תַבַּע, וְלִית רְשׁוּ לְבֵית דִּין לְדַחֲוִיא לִיהּ. בְּגִין (ישעיה סא) כִּי אָנֹכִי יְי'

הַלְכְּנָה. וּבִמְהָ מְאִירָה? הַכֵּל בְּתִשׁוּבָה, וּבְקוּל שׁוּפְרָא, שְׁכַתוּב אֲשֵׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה. אִז - ה' בְּאוֹר פְּנֵיךָ יְהִלְכוּן.

רעיא מהימנא

בְּחֻדְשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לְחֻדְשׁ וּגו'. מְצָה זֹו לְתַקְוַע שׁוּפְרָא בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה, שְׁהוּא יוֹם הַדִּין לְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁבַאֲרֵנוּ. וְהָרִי פְּרִשְׁוּהָ, שְׁכַתוּב תַּקְוּ בְּחֻדְשׁ שׁוּפְרָא בְּפִסְהּ לְיוֹם חֲגָנֹו. וְהָרִי נְתַבְּאָר. שְׁדָּהוּ יוֹם שְׁבוּ מִתְּכַסְּהָ הַלְכְּנָה, וְהַעוֹלָם עוֹמֵד בְּדִין. מִשׁוּם שְׁאוּתוֹ הַמְקַטְרְגָא חוּפָּה וּמְכַסֶּה וְנוֹעַל אֶת הַפִּתְחָא עַל הַמְּלַךְ, הַמְקוּם שְׁהַדִּין שׁוֹרָה לְתַבַּע דִּין עַל הַעוֹלָם.

וְאִם תַּאמַר, אִיךְ נְתַתָּ רְשׁוּת לְאוּתוֹ הַמְקַטְרְגָא לְכַסּוֹת וְלְתַבַּע דִּין? אֶלָּא וְדָאֵי בִּינְדָא הַמְקַטְרְגָא הִנְהָ שְׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַבַּע דִּין עַל כָּל הַעוֹלָם, וְשֵׁם לוֹ יוֹם יְדוּעַ לְתַבַּע לְפָנָיו אֶת כָּל דִּינֵי הַעוֹלָם, שְׁהָרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשָׂה אוּתוֹ וְשֵׁם אוּתוֹ לְפָנָיו, שְׁתַּהֲיָה יְרֵאתָ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָה וְשׁוֹרָה עַל הַכֵּל. וְסוּד זֶה - (קהלת א) וְהֶאֱלֹהִים עֲשָׂה שְׂפִירָאוּ מַלְפְּנִיו. מָה עֲשָׂה? עֲשָׂה אֶת הַמְקַטְרְגָא הִנְהָ וְהַתְקִין אוּתוֹ לְפָנָיו לְהִיּוֹת חֲרִב שְׁנוּנָה עַל כָּל הַעוֹלָם, וְכָל זֶה כְּדִי שְׂפִירָאוּ כְּלָם מַלְפְּנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְזֶהוּ הַשׁוּטֵר שְׁתוּבַע אֶת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם, וְתוּבַע דִּין, וְתוּפְסֵי בְּנֵי אָדָם וְהוֹרְגֵי אוֹתָם, וּמַלְקָה אוֹתָם, הַכֵּל כְּפִי שְׂפִירָא מִן הַדִּין.

כְּמוֹ אוּתוֹ הַמְּמַנָּה שֶׁל בֵּית הַדִּין שְׁלֵמְטָה, שְׁנַתְּנָה לוֹ רְשׁוּת לְהִזְכִּיר לְפָנָיו בֵּית הַדִּין: פְּלוּנֵי עֲשָׂה כְּף, וּפְלוּנֵי עֲבַר עַל כְּף. וְלְתַבַּע עֲלִיּהֶם דִּין. וְשְׁנִינֵנוּ, נַתְּנָה רְשׁוּת לְאוּתוֹ מְמַנָּה בֵּית דִּין לְנַעַל עַל בֵּית הַדִּין אֶת הַפִּתְחָא עַד שִׁיגְזְרוּ דִּין עַל כָּל מַה שְׁהוּא תוּבַע, וְאִין רְשׁוּת לְבֵית הַדִּין לְדַחֲוֹת אוּתוֹ, מִשׁוּם (ישעיה סא) כִּי אָנֹכִי יְי'

ה' אוהב משפט. והוא רוצה שהעולם יעמד בדין, ולהודיע שיש דין ויש דין.

כמו זה שם הקדוש ברוך הוא את זה לפניו, שהוא תובע דין לפני המלך על כל בני העולם, וביום הזה נתנת לו רשות לכסות את פתח המלך, והלכנה מתכסה לפניו, עד שיגזר הדין על כל בני העולם. ואף על גב שהכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא, לא צריך אלא בדין.

הכל כגון אחד מעלה ומטה, התקין פסא דין ביום הזה, והשוטר בא ותובע דין על כל מעשי העולם, כל אחד ואחד כפי דרכו וכפי מה שעשה, והעדים באים ומעידים על כל מעשי בני העולם. ואלו הם עיני ה', שהם משוטטים בכל העולם. וכמה הם עיני ה', שאין להם חשבון, שהולכים ומשוטטים בכל העולם, ורואים כל מעשי בני העולם.

אוי לאותם שאינם משגיחים ולא מסתכלים במעשיהם, שהרי לגביהם עומדים העדים של המלך הללו, ומשגיחים ורואים את כל מה שהם עושים, ואומרים, שהרי הם עולים ומעידים לפני המלך, והשוטר הזה עומד לפני המלך ותובע דין: פלוני עבר על דין, ופלוני עשה כן. והרי כאן עדים. ועד שהקדוש ברוך הוא לא שואל אותם, אין להם רשות להעיד, אז הם עדים של העדות.

והכל נכתב לפני המלך בפתק. בבית המלך יש היכל אחד, ההיכל הזה מלא באש לבנה,

והאש הזו מתגלגלת בעגול, והשביבים לוהטים, וזה לא פוסק לעולמים. בתוך ההיכל הזה יש היכל אחר מלא אש שחורה, שלא פוסקת לעולמים. שני סופרים עומדים תמיד לפני המלך. בשעת הדין מעידים כל העדים לפני המלך. אותם עדים נ"א סופרים) נוטלים מאותו עגול של אש לבנה, וכותבים עליו באותה האש השחורה.

אוהב משפט. ואיהו בעי דעלמא יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קדשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלפא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתיהיב ליה רשו, לכסאה פתחא דמלפא, וסיגרא אתחפניא לגו, עד דיתגזר דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קדשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלא כגוונא חדא עילא ותתא, אתקין כורסא דדינא כהאי יומא, וסנטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל חד וחד כפום ארחוי, וכפום מה דעבר. וסהדין אתנין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינון עיני יי, דאינון משטטי בכל עלמא. וכמה אינון עיני יי, דלית לון חשבנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וחמאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינון דלא משגיחין ולא מסתכלין בעובדיהון, דהא לגבייהו קיימין אלין סהדי מלפא, ומשגיחין וחמאן כל מה דאינון עבדין, וקאמרי, דהא אינון סלמי וסהדי קמי מלפא. והאי סנטירא קאים קמי מלפא, ותבע דינא, פלוני עבר דינא, פלוני עבר כן. והא הקא סהדי. ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא. בדין אינון סהדי סהדותא.

וכלא אכתיב קמי מלפא בפתקא. בבי מלפא אית חד היכלא. היכלא דא מליא אשא חוורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו האי היכלא, אית היכלא אוחרא, מליא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלפא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלפא. אינון סהדין (נ"א סופרין) נוטלין מההוא פלקא דאשא חוורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

והאש הזו מתגלגלת בעגול, והשביבים לוהטים, וזה לא פוסק לעולמים. בתוך ההיכל הזה יש היכל אחר מלא אש שחורה, שלא פוסקת לעולמים. שני סופרים עומדים תמיד לפני המלך. בשעת הדין מעידים כל העדים לפני המלך. אותם עדים נ"א סופרים) נוטלים מאותו עגול של אש לבנה, וכותבים עליו באותה האש השחורה.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשבילים יזהרו כוונת הרקיע

גדולי ישראל והזוהר

בו נלקט מדעתם והשקפתם של גדולי ישראל
על לימוד הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת

בוזר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיר וקדיש מין שימיא נהית - כיי לא תש-כיה מפיי זרעיו

שבט שנת תש"ע לפ"ק - עה"ק בית שמש תובב"א

